

ветѣ и внуцитѣ на Манги го заобикаляли и той ги очекувалъ до хълма Кируна, гдето имъ разправялъ за сивитѣ камъни, за тѣхната легенда и за геолога, който дошелъ отъ югъ и не се потрудилъ да се покачи на хълма, а презъ всичкото време стоялъ въ колибата си, пилъ чай съ силни спиртни напитки и треперѣлъ отъ студъ.

*

Много години сж минали оттогава. Манги починалъ, но неговитѣ синове и внуци продължавали да върватъ и да разправятъ за *желѣзната планина* въ Кирунаваара.

Година 1899 г. Единъ младъ геологъ, докторъ Калматъ Лундбоомъ, на свои собствени разноси, организиралъ една експедиция и решилъ да изследва бѣлитѣ петна, които били отбелязани по картата на Лапландия. Въпрѣки присмѣхитѣ, които чувалъ отвсѣкъде, той заминалъ и се вдѣлбочилъ въ страната. Скоро дочулъ отъ лапландци, че въ пасищата на стария Манги, близу до планинитѣ *Снѣжнитѣ яребици*, имало нѣкакви си камъни, за които внуцитѣ на стария лапландецъ разправяли, че сж желѣзо. Той заминалъ за този край и въ скоро време построилъ въ равнината между хълма Кируна и езерото малка дървена кѣщичка. Тамъ се срѣщалъ съ синовитѣ и внуцитѣ на Манги и съ тѣхна помощ изследвалъ хълмоветѣ наоколо, правѣлъ голѣми изкопи и най-сетне открилъ най-богатата желѣзна мина въ свѣта. Седмици и месеци той работилъ непрекъснато.

Лапландскиятъ вѣтъръ, който прави деня на нощъ, и снѣжнитѣ бури на настѣпващата зима, които правятъ живота нетърпимъ, не спрѣли младия ученъ докторъ Лундбоомъ, докато не проучи всичко. И изведнажъ цѣлиятъ свѣтъ изтрѣпва: въ Швеция е открита най-голѣмата желѣзна рудница, която дава до 78% желѣзо. Количеството на рудата надминава всички очаквания. Цѣла е